

Hồi 104

Nữ Hiệp Xuất Chủng

L

úc đó người của Thiên Long Bang tranh nhau qua cầu sắt, khiến cho trận chiến trở nên hỗn loạn.

Vì tranh giành, chen lấn nhau, nên tất cả bị nghẹt ở đầu cầu không qua được.

Mã Quân Vũ vốn có nhiều hào khí, lại có một thân pháp tuyệt vời, nên chàng chỉ lắc mình một cái đã nhảy đến đầu cầu bên kia, đứng chặn cả đám người của Thiên Long Bang lại.

Chàng tiếp chưởng đánh với Cư Nguyên Phát và Vương Hàn Tương.

Huyền Thanh đạo trưởng tiếp đấu với Diệp Vinh Thanh, còn Ngọc Chánh Tử đấu với Hồ Nam Bình.

Tô Bằng Hải thấy thế, liền quay tit đến đưa Long Đầu Trượng điểm vào Huyền Thanh đạo trưởng một chiêu Phi Hồ Lưu Toàn, miệng hét lớn:

- Huyền Thanh đạo huynh ! Nếu có hứng thú thì xin cứ qua khỏi cầu mà đánh nhau cũng không trễ.

Tô Bằng Hải vốn còn nhớ ơn Huyền Thanh đạo trưởng cứu mạng Tô Phi Phụng mấy lần, cho nên ông ta đối với Côn Luân Tam Tử có nhiều tình cảm. Câu nói của Tô Bằng Hải như có ý gọi Huyền Thanh đạo trưởng phải gấp rút lui ra khỏi cầu vậy.

Huyền Thanh đạo trưởng vừa lách mình tránh kịp cây Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải vừa điểm tới thì đã bị Diệp Vinh Thanh công tới ba chiêu, ép luôn Huyền Thanh đạo trưởng phải lui lại hơn năm bước.

Tô Bằng Hải mắt quét qua toàn trận. Lão thấy Quân Vũ oai hùng đứng chặn đầu cầu dùng trường kiếm thao túng các cao thủ Thiên Long Bang không ai địch lại.

Lão nghĩ thầm:

“Quân Vũ là tay lợi hại, nếu không đánh cho hắn thối lui, thì bộ hạ Thiên Long Bang không thể nào cướp đường qua nổi.”

Nghĩ như thế, Tô Bằng Hải liền lách mình về phía Quân Vũ, tung cây Long Đầu Trượng hét lớn:

- Các người mau đoạt lấy đường mà qua cầu.

Tiếng nói chưa dứt, cây Long Đầu Trượng của lão đã đánh về phía Quân Vũ.

Vương Hàn Tương là kẻ đa mưu túc trí, nghe Tô Bằng Hải nói như thế, ông ta đã rõ ý định của Tô Bằng Hải rồi, liền tung quạt xếp công lệ ra ba chiêu, đoạn lách mình nhảy sang một bên, đánh ngay sau lưng Ngọc Chánh Tử.

Hồ Nam Bình dùng đôi Nhật Nguyệt Song Luân rất dũng mãnh nhưng vì ông ta bị vết thương trên vai đã yếu sức, nên đánh với Ngọc Chánh Tử hơn hai mươi chiêu mà vẫn không ép lui được Ngọc Chánh Tử bước vào.

Cho đến lúc Vương Hàn Tương điểm quạt xếp tới Ngọc Chánh Tử mới phải tung mình lách ra.

Hồ Nam Bình lợi dụng cơ hội ấy, lộn mình một vòng nhảy đến bên đầu cầu.

Trong lúc đó Cư Nguyên Phát ở phía sau lưng Vương Hàn Tương cũng vội tung quả chuỳ, vận dụng hết công lực đánh thẳng về phía Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng toan kháng cự thì phía sau lưng Diệp Vinh Thanh đã phóng tới một ám khí, gió lộng vu vu, khiến cho Huyền Thanh đạo trưởng phải nhảy sang bên trái ba thước để tránh.

Cư Nguyên Phát và Diệp Vinh Thanh, nhân cơ hội đó phóng mình nhảy về phía đầu cầu.

Thế là cả bốn vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang đã họp nhau một chỗ, nhất tề đến lao Tô Bằng Hải để trợ lực.

Mã Quân Vũ ráng hết sức giao đấu với Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải tuy có một nội lực uyên thâm đến quỷ khốc thần sầu nhưng Quân Vũ nhờ có những kỳ chiêu tuyệt học, có thể chống đỡ được cây Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải một cách dễ dàng.

Bấy giờ Thiên Hồng đại sư và Tùng Mục đạo trưởng dẫn các cao thủ của chín đại môn phái đánh với bốn bộ hạ Thiên Long Bang cũng đã đuổi đến nơi.

Họ thấy Quân Vũ đứng nơi đầu cầu, một thanh trường kiếm chống lại với Tô Bằng Hải nên họ muốn vượt đến để trợ lực.

Nhưng bốn vị phân cuộc chủ Thiên Long Bang họp nhau chặn lại, làm cho họ không thể nào thoát qua khỏi.

Trong lúc đó thì Tô Bằng Hải bỗng hét lên một tiếng, đưa ngón tay ra rợn người, ai trông thấy cũng phải sợ hãi.

Mã Quân Vũ đã ném qua Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải rồi, chàng biết chỉ lực của lão rất ghê gớm, không thể nào đỡ nổi chỉ còn cách dùng thân pháp Ngũ Hành Mê Tung để tránh né mà thôi.

Nhưng khổ nỗi, Lý Thanh Loan đang đứng một bên chàng, nếu chàng tránh sang một bên thì luồng chỉ lực ấy sẽ bắn thẳng vào người Thanh Loan và nhất định nàng phải thiệt mạng.

Chàng nghĩ mãi mà không tìm ra được cách kháng địch.

Cho đến lúc luồng chỉ lực phát ra, bắn đến người chàng thì chàng chỉ còn cách ưỡn ngực ra mà thôi.

Một luồng chỉ vàng bắn đến, Quân Vũ cảm thấy máu huyết trong người như muốn chạy ngược lên, toàn thân chàng bay bổng lên không như một cánh én rồi rơi xuống đất cách xa ba trượng.

Trong lúc đó thì Tô Bằng Hải lại vung Long Đầu Trượng đánh ra một chiêu Thâu Vân Đoạt Nguyệt ép đến sau lưng Lý Thanh Loan, sức nặng như núi vỡ.

Lý Thanh Loan cảm thấy một luồng kinh lực ép đến, nàng vội lách mình sang một bên, rồi quay trở lại đâm mũi kiếm vào Tô Bằng Hải, đồng thời, nàng ré lên:

- Vũ ca !

Tô Bằng Hải không để cho nàng có cơ hội đến cứu Mã Quân Vũ. Lão vung Long Đầu Trượng đánh bật mũi kiếm của Lý Thanh Loan một cái.

Cheng ! Cheng !

Hai vũ khí chạm nhau nảy lửa, làm đình tai nhức óc mọi người.

Các cao thủ trong Cửu đại môn phái thấy Tô Bằng Hải một lúc dùng chỉ lực đánh ngã Quân Vũ và dùng nội lực đàn áp Lý Thanh Loan, ai nấy đều khùng khiếp.

Lý Thanh Loan là một cô gái bé bỏng, tuy có nhiều tuyệt học, nhưng nội lực làm sao có thể đỡ nổi cây Long Đầu Trượng của lão được.

Ai nấy đều nóng lòng muốn nhảy đến để trợ chiến.

Nhưng bốn vị phân cuộc chủ trong Thiên Long Bang đều đứng sắp hàng ngang, hợp lực ngăn đón như một bức tường, không ai có thể vượt qua nổi.

Cứ như tình thế này, ai cũng tưởng rằng trận chiến sẽ đổi khác.

Nhưng trái hẳn với dự tính của họ. Cây Long Đầu Trượng vừa chạm với mũi kiếm, phát nảy lửa, thế kiếm của Thanh Loan không hề tổn thương tí nào cả.

Chỉ thấy thân nàng bay vút theo đầu cây gậy của Tô Bằng Hải bay thẳng đến miệng vực.

Quân hùng đồng loạt ré lên một tiếng:

- Ôi chao !

Thật nguy hiểm ! Chỗ nàng đang đấu với Tô Bằng Hải chỉ cách miệng vực thẳm có năm trượng, mà nàng bị văng ra như thế thì nàng không sao tránh khỏi miệng hố được. Nàng không bị chết vì nội lực của Tô Bằng Hải, nhưng nhất định nàng phải rơi xuống vực thiệt mạng.

Hàng ngàn con mắt đổ dồn về phía nàng.

Nhưng chỉ thấy thân nàng lộn ngược đi một vòng, rồi từ từ đáp xuống nơi cầu sắt, như một con chim nhỏ đậu xuống một cành cây.

Tiếng vỗ tay reo hò vang dội.

Tô Bằng Hải cũng ngạc nhiên trố mắt nhìn sững sờ như một pho tượng.

Vì đâu Lý Thanh Loan lại có một nội lực và thân pháp dường ấy?

Từ khi nàng theo Lâm Ngọc Bích đến nay đã luyện được những môn võ công trên quyển Kiếm Kinh của Thiên Cơ Chân Nhân rồi. Không những kiếm thuật của nàng đạt đến mức tinh vi, mà thân pháp của nàng cũng thâm nhập được nhiều kỳ bí khác. Nhưng nàng vốn có tánh nhân từ, ít khi dùng những tuyệt học để giết người, chỉ dùng nó để tự vệ.

Lần này Tô Bằng Hải quyết dùng nội lực để đả thương nàng, nhưng nàng đã kịp thời vận chân khí, đem nội lực truyền vào mũi kiếm, khiến cho nàng nhờ đó mà tránh khỏi sức dội của Long Đầu Trượng.

Nàng mượn sức nội công uốn mình bay lên, và dùng thân pháp Yến Tử Phi Thân biểu diễn một thế rất đẹp mắt. Chân nàng vừa đáp xuống cầu sắt thì hàng loạt người vỗ tay reo to.

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu.

Các cao thủ trong Thiên Long Bang nhìn nàng như có một cái gì lạ lùng, quái gở, mà quên mất hoàn cảnh của họ hiện tại. Họ đứng trân trân không còn nghĩ đến chiến đấu nữa.

Lý Thanh Loan lợi dụng cơ hội ấy phóng mình nhảy xuống, một tay bế Quân Vũ lên cầu, một tay vung kiếm đâm vào một cao thủ gần nhất.

Một tiếng rú vang lên, một thân người ngã gục, rơi xuống hố sâu. Tiếng rú thảm não ấy đã đánh thức mọi người trở lại với thực tại. Thì lúc đó, một cao thủ Thiên Long Bang đã mất dạng rồi. Các cao thủ Thiên Long Bang đứng xung quanh thấy vậy đồng loạt nhảy đến bao vây nàng để rửa thù cho đồng bọn.

Thanh Loan liền đặt Quân Vũ đứng xuống bên cầu, vung trường kiếm chống đỡ. Mũi kiếm của nàng loang loáng như muôn ngàn sao sa. Lúc giương Đông lúc kích Tây, trở ra những thế võ kỳ bí, và năm cao thủ trong Thiên Long Bang tiếp tục bỏ mình rơi xuống cầu sắt.

Mọi người đều đứng sững sờ nhìn lối biểu diễn của Lý Thanh Loan.

Lúc này Quân Vũ đã làm cho quần hùng ngạc nhiên và cảm mến bấy nhiêu thì bây giờ đây Thanh Loan lại làm cho họ cảm tình không ít.

Tuy nhiên, họ đã thấy căn bản lương tâm của nàng vốn thuần hậu, mặc dầu phải đánh giết đối phương, nhưng chỉ để tự vệ không ai có tâm dạ sắt đá.

Bộ hạ của Thiên Long Bang thấy một lúc năm đồng bọn thì nhau ngã gục, họ không dám xông vào đàn áp nàng nữa.

Bấy giờ Thanh Loan mới rảnh tay, quay lại đỡ Quân Vũ khẽ hỏi:

- Vũ ca ! Huynh có bị thương vì Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải không ?

Mã Quân Vũ gượng đứng dậy, hít vào một hơi mạnh rồi lắc đầu nói:

- Không hề gì ! Kinh mạch chỉ bị loạn một chút mà thôi.

Thì ra Quân Vũ nhờ có áo Vạn Niên Thiết Giáp Xà nên không bị Cán Nguyên Chỉ làm tổn thương đến nội tạng. Chàng chỉ bị chấn động các huyết đạo, và máu huyết lưu thông không được điều hoà mà thôi.

Thanh Loan nhìn vào mặt chàng nói:

- Vũ ca ! Để muội canh chừng địch thủ, Vũ ca nên vận hành khí huyết dưỡng thương đi.

Quân Vũ theo lời, nhắm mắt đứng bên thành cầu điều hành khí huyết.

Tô Bằng Hải thấy đó là một cơ hội tốt, có thể huỷ diệt Quân Vũ để cứu nguy cho toàn bang, nên hô lớn:

- Các người còn chờ gì nữa mà không công địch.

Bọn bộ hạ của Thiên Long Bang tuy đã khiếp sợ dưới làn kiếm của Lý Thanh Loan, nhưng không thể trái lệnh Tô Bằng Hải, liền tung vũ khí áp đảo một lượt.

Nhưng cầu sắt quá chật chội, mà Thanh Loan và Quân Vũ lại đứng giữa cầu, khiến cho các cao thủ Thiên Long Bang không thể nào hợp thủ để công đến nàng một lượt được.

Chúng đi theo hàng dọc, sắp một hàng độ hai mươi người, hùng hổ xông đến.

Lý Thanh Loan đưa Quân Vũ ra đằng sau rồi một tay vận hành nội công vào mũi kiếm một tay phát ra chưởng lực, đánh áp tới.

Bùng !

Tên bộ hạ Thiên Long Bang đi đầu rú lên một tiếng lộn đầu xuống vực. Tên bộ hạ Thiên Long Bang thứ hai lại xông lên trước mặt nàng.

Một làn kiếm quang phát ngang qua, thân mình tên bộ hạ ấy đứt làm hai khúc, rơi xuống vực sâu.

Tức thì, cứ theo hàng dọc, người trước ngã người sau tiến tới.

Lý Thanh Loan đánh một hồi đã có hơn mười tên cao thủ Thiên Long Bang bị chết dưới mũi kiếm của nàng.

Tiếng vỗ tay của quần hùng trong cửu đại môn phái không ngớt.

Ngũ kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang lòng như lửa đốt.

Thiên Long Bang có một tổ chức lừng danh giang hồ nên hai chục năm nay mà để cho một cô gái chưa ráo máu đầu áo đảo như vậy thì còn gì tiếng tăm nữa.

Người người đôi mắt sáng quắc nhìn về phía Lý Thanh Loan.

Họ muốn nhảy đến bắt ăn tươi nuốt sống cho bỏ ghét. Nhứt là Hồ Nam Bình, lão rống lên như hùm mắc bẫy.

Tuy nhiên, cầu sắt quá hẹp, bọn bộ hạ đứng dồn bít cả lối đi đầu muốn đầu không cũng không thể nào xông đến đó được. Thế là họ cứ đứng đằng xa găm thét, nhìn Lý Thanh Loan biểu diễn kiếm pháp và nhìn đồng bọn đua nhau ngã xuống hố sâu.

Tô Bằng Hải thẹn thùng, rống lên một tiếng như long trời lở đất, nói:

- Hãy tránh ra !

Bọn bộ hạ lao nhao tránh đường, nhưng không sao tránh được nữa. Số đông người đã bít kín cả đầu cầu như nê m cối. Tiếng hét của Tô Bằng Hải làm cho bọn bộ hạ khiếp sợ, có vài người không bị ai đánh bỗng nhiên rơi xuống hố sâu nát thân vì chen lấn.

Tô Bằng Hải vận kinh công nhảy phốc lên cao mấy trượng, dùng đầu ngón chân lướt nhẹ lên đầu bọn bộ hạ. Thân hình lão thoăn thoắt như một kẻ làm trò.

Thật là chuyện phi thường, vừa lạ lùng vừa tức cười.

Lý Thanh Loan thấy Tô Bằng Hải xông đến lòng hơi kinh sợ. Tuy nhiên lúc này là lúc nàng phải hy sinh thân xác để bảo vệ cho Quân Vũ. Dù phải gặp nguy hiểm đến đâu nàng cũng không thể trốn tránh.

Cây Long Đầu Trượng còn cách xa nàng ba trượng, đã quét tới một luồng gió ào ạt.

Lý Thanh Loan xoay mình, đưa quang trường kiếm đón đỡ làn kinh phong ấy.

Tô Bằng Hải thấy thế kiếm của Thanh Loan có nhiều bí diệu, một lúc hạ sát hơn ba mươi cao thủ của Thiên Long Bang, nên không còn dám khinh thường nữa, dùng tận lực áo đảo mũi kiếm của nàng. Lão phóng ra một đòn Hiểu Chỉ Thiên Nam với sức mạnh nghìn cân.

Lý Thanh Loan vội chìm mũi kiếm xuống sát đầu gậy, tránh cây Long Đầu Trượng rồi thuận tay dí thẳng vào trung cung. Chiêu đó nàng dùng rất nguy hiểm, nhưng cũng rất đặc sắc, làm cho Tô Bằng Hải thất kinh.

Tô Bằng Hải quyết vận dụng nội công đánh với nàng. Trong lúc đó cầu sắt chật hẹp không thể tránh né được, dĩ nhiên Thanh Loan phải dùng trường kiếm đỡ Long Đầu Trượng.

Nhưng Thanh Loan không làm thế, nàng không đỡ Long Đầu Trượng mà chỉ đánh trả lại. Nếu Tô Bằng Hải không thu trượng về thì cả hai đều bị thương rơi thây xuống hố sâu.

Sinh mạng của Tô Bằng Hải so với sinh mạng của Lý Thanh Loan thì ông ta còn trọng hơn nhiều, vì ông ta là một vị Bang Chủ, lẽ đâu đem đổi mạng với nàng.

Thế là Tô Bằng Hải phải thu gậy về.

Chiếm được một đòn tâm lý, Thanh Loan bớt lo lắng. Nàng cứ dùng thủ pháp ấy mà đương cự với Tô Bằng Hải. Cứ đánh qua một đòn, Thanh Loan lại đứng sững sờ nhìn Tô Bằng Hải, không chịu tiếp theo truy kích địch.

Ai nấy đều ngạc nhiên không hiểu vì lẽ gì chỉ có những tay rành tâm lý, kinh nghiệm trường đời mới hiểu nổi.

Thật vậy, cây cầu sắt bề rộng không lọt hai người đi, Lý Thanh Loan cầm trường kiếm thứ binh khí nhẹ, còn Tô Bằng Hải dùng cây Long Đầu Trượng nặng cả trăm cân, hơn nữa nội lực của Tô Bằng Hải so với Thanh Loan thì Thanh Loan còn kém một trời một vực.

Sở dĩ nàng giao đấu với Tô Bằng Hải được là nhờ nàng học được các kỳ thuật võ công, chứ nếu đem nội lực ra đấu chọi thì chỉ vài hiệp nàng đã thiệt mạng rồi.

Nhưng nếu đem võ công đấu chọi thì trên chiếc cầu hẹp này làm sao nàng có đủ chỗ để tránh né. Thế là nàng chỉ vịn vào kế hoạch đổi mạng, mà kế hoạch ấy Tô Bằng Hải phải nhường tay. Mỗi lần nàng đánh xong một chiêu lại nghĩ ngay chiêu thứ hai trong trường hợp tự vệ, chứ không háo thắng, đó là một phương pháp hay mà nàng chắc chắn nàng cầm chân được Tô Bằng Hải trên chiếc cầu sắt này.

Tô Bằng Hải đánh một lúc, thấy Lý Thanh Loan vẫn uy nghi đứng giữa cầu, mày xanh mắt sáng không chút sợ hãi.

Ông bực tức, hét lên một tiếng, thầm nghĩ:

“Con bé này coi bộ hồn nhiên, nhưng lại can đảm quá sức nếu ta không đánh bại nó thì còn mặt mũi nào trông thấy bọn bộ hạ của Thiên Long Bang và quần hùng trong Cửu đại môn phái.”

Thật ra, Tô Bằng Hải đã phục kiếm pháp của Thanh Loan không ít. Ông không muốn dùng toàn lực sát hại Lý Thanh Loan, chứ nếu trong trường hợp này Thanh Loan không còn tránh né nơi đâu được mà ông ta dùng hết nội lực đánh tới tấp chẳng những Lý Thanh Loan mà cả cầu sắt cũng phải đứt ra nữa là khác.

Mặc dầu nghĩ như vậy, nhưng hoàn cảnh thúc ép, thể diện không cho phép ông nường tay mãi được.

Sau tiếng hét vang tai, Tô Bằng Hải liền vung cây Long Đầu Trượng, với một sức mạnh nát đá tan vàng búa tới.

Luồng kinh phong ào ạt cuốn tới như sóng bủa.

Lão đắc ý thâm nghĩ:

“Con nhỏ ! Ta xem thử mày có chịu tránh ra những đường cho ta đi không ?”

Thanh Loan ré lên.

Làm sao nàng tránh được ? Chiếc cầu hẹp như thế, luồng kinh lực của Tô Bằng Hải phát ra như vũ bão, hốt cả thân nàng bay lên một vòng, xiêm y phát phới.

Cả quần hùng trông thấy thế đều hét lên:

- Chết ! Chết.

Họ chỉ còn chờ xem tấm thân kiều diễm của Thanh Loan rơi xuống hố sâu nữa là thôi.

Tô Bằng Hải cũng buột miệng nói lớn:

- Uống quá !

Lão tiếc cho cuộc đời thanh xuân của cô gái tài hoa chẳng ?

Làn liếm kỳ biến của Thanh Loan không còn đủ hiệu lực trước sức nội công bạt núi lấp sông đó thì còn gì thân xác nàng nữa.

Tô Bằng Hải phóng mình toan lướt tới chỗ Quân Vũ đang đứng vận công thì chợt một bóng người từ cao rơi xuống, lộn ngược mấy vòng, một chân đá vào thành cầu, mũi kiếm sáng quất đâm xỉa vào ngực Tô Bằng Hải, buộc Tô Bằng Hải phải lui lại ba bước.

Bóng người vừa đáp xuống chính là Lý Thanh Loan.

Quần hùng la ó vang trời !

Ai cũng ngờ Thanh Loan vùi thân dưới vực sâu, nào ngờ lại dùng môn tuyệt học kinh công phóng mình lên, lộn mấy vòng tránh luồng kinh phong của Tô Bằng Hải, rồi lại đáp xuống, bấu chân vào thành cầu để đón bước tiến của đối phương.

Diễn ra thân pháp này Lý Thanh Loan cảm thấy nguy hiểm vô cùng. Nhưng vì nàng sợ Tô Bằng Hải xâm phạm đến Mã Quân Vũ, buộc lòng nàng phải làm như vậy.

Nếu Tô Bằng Hải biết trước, dồn nội lực tổng mạnh tới nàng một chương nữa thì tất nhiên nàng phải bị rơi xuống hố sâu, không còn cách gì tránh đỡ được nữa.

Cũng may là Tô Bằng Hải không ngờ, nên lúc nàng bay bổng lên không, lão cứ tưởng Thanh Loan bỏ mạng rồi, vội tung mình lướt tới bên Mã Quân Vũ. Nhờ vậy Thanh Loan đã thoát nguy mà còn cứu nữa.

Bị mũi kiếm bất ngờ, Tô Bằng Hải hét lên một tiếng kinh khủng, mặc dù đã lui lại ba bước, nhưng mũi kiếm của Thanh Loan vẫn xẹt qua, cắt đứt cả vạt áo của lão.

Ngực lão toát ra một đường. Lão chẳng hiểu Thanh Loan dùng môn kiếm pháp gì mà ảo diệu đến nỗi lão không kịp thấy.

Tô Bằng Hải một thân võ học, danh trấn giang hồ, chưa hề bị ai động chạm đến thân lão, đừng nói đến chuyện đả thương. Thế mà Lý Thanh Loan đã xĩa mũi kiếm vào ngực lão cắt đứt một vạt áo.

Lạ lùng hơn nữa, Thanh Loan bỗng nhiên thu kiếm về. Nếu nàng đâm mạnh thêm một tí nữa thì Tô Bằng Hải không bỏ mạng cũng bị trọng thương.

Đôi mắt chứa đầy căm phẫn và kinh hãi, lão nhìn chòng chọc vào Thanh Loan.

Lý Thanh Loan hiểu ý, khế nói:

- Tô Bang Chủ ! Phụng tử tử là bạn thân của tôi, đối xử với tôi rất tốt, lẽ nào tôi lại giết thân phụ của nàng.

Lời nói đó chân thành hay khách sáo ?

Tô Bằng Hải không còn phân định được nữa, lão nhìn qua ngực áo bị rách toạt, rồi vuốt râu cười lớn, nói:

-Ồ ! Tài năng không luận đến tuổi tác ! Những cái hay của đời sau, luôn luôn có nhiều hứa hẹn ! Với gan dạ của người, với kiếm pháp của người, chẳng những toàn Thiên Long Bang kính nể mà trong Cửu đại môn phái chẳng ai có thể bì kịp.

Nói đến đây, Tô Bằng Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả, rồi tiếp:

- Đấy ! Người tiếp thử ta một chiêu nữa. Nếu lần này quả người không chết thì ta hứa sẽ đưa người và chín đại môn phái qua cầu, không còn một ai còn cản trở làm gì nữa.

Nói chưa dứt lời đã vận hết nội lực tung ra một chưởng. Chưởng lực của lão lần này còn mạnh hơn lần trước gấp bội.

Đó là lão dùng hết sức bình sinh để cứu vãn hai cái nhục vừa rồi.

Lý Thanh Loan làm sao chống đỡ nổi ? Nàng chỉ còn biết áp dụng chưởng pháp Di Hình Hoán Vị, nhưng với kinh lực của Tô Bằng Hải, nàng chỉ giữ cho khỏi bị nội thương là đã may mắn lắm rồi, chứ đâu còn tránh né được.

Nhưng Tô Bằng Hải một thân võ học đầy kinh nghiệm, lần này lão đâu dám lơ đãng, để cho Lý Thanh Loan đáp xuống thành cầu một cách bình an như vậy được.

Thanh Loan vừa bay bổng lên không, thì Tô Bằng Hải đã hít vào một hơi chính khí ở đan điền chuẩn bị chờ nàng đáp xuống, quyết đẩy Thanh Loan xuống đáy vực.

Thương hại cho Thanh Loan, không còn cách nào khác, sau khi lộn trên không một vòng nàng lại phải đáp xuống thành cầu, mặc dầu nàng biết nàng ở trong thế rất nguy hiểm.

Quần hùng không quan tâm đến cái nguy hiểm này. Họ tin tưởng rằng trong người của Thanh Loan còn có nhiều cái đặc dị bất ngờ khác mà Tô Bằng Hải không thể làm gì nổi.

Vì vậy họ chỉ trở mắt nhìn xem.

Nhưng trái ngược với hy vọng của họ. Thanh Loan vừa đáp chân xuống vành cầu đã bị Tô Bằng Hải đẩy luôn đến một chướng nữa, thân nàng lộn ngược như con chim bị đạn, cắm đầu xuống vực.

Tất cả đều rú lên một tiếng chát chúa:

- Chết ! Chết.

- Uổng thay !

- Ôi !

Những người có cảm tình với Thanh Loan đều nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh thảm khốc sắp diễn ra.

Thì giữa lúc đó, một bóng người nhảy vọt đến bên nàng như một chiếc bóng mờ. Với thân pháp người này, còn cao diệu hơn Thanh Loan gấp bội. Bóng người đó vừa thoáng qua đã kẹp được Lý Thanh Loan lôi lại. Lý Thanh Loan nhờ đó, lách trốn phóng người lộn ngược lên, rồi cả hai đáp xuống thành cầu, cách chỗ Tô Bằng Hải đứng hơn ba trượng.

Thật là một hành động bất ngờ !

Tiếng reo vang trời dậy đất.

Bóng người vừa phóng mình cứu Thanh Loan chính là Mã Quân Vũ.

Lúc đó chàng đã điều dưỡng xong kinh mạch, kịp lúc Thanh Loan lâm nạn, chàng đã dùng Ngũ Hành Mê Tung phóng ra, kê vai cho Thanh Loan làm bàn đạp, để nàng nhảy phóc lên cầu. Còn chàng, chàng chỉ uốn mình một vòng đã trở lại vị trí cũ.

Tô Bằng Hải mặt mày ngơ ngác, nhận thấy tài nghệ của bọn hậu bối đáng sợ hơn nhiều.

Ông ta cúi mình nhìn vạt áo trước ngực, tự thẹn nghĩ thầm:

“Con bé này đã vị tình không nỡ đâm kiếm hại ta, thế mà ta lại đang tâm giết nó. Như thế danh dự ta không bằng nó rồi.”

Nghĩ như thế, Tô Bằng Hải không tiến đến nữa, đứng trên vành cầu quét mắt nhìn một loạt các cao thủ trong Cửu đại môn phái và nói lớn:

- Ta vì võ thuật và sự gan dạ của vị nữ lưu này, nên bằng lòng nhường cho Cửu đại môn phái được qua cầu. Vậy các người cứ bình yên mà thoát khỏi Đoạt Hồn Ai.

Nói đến đây, Tô Bằng Hải lại thét bảo bọn bộ hạ Thiên Long Bang:

- Hãy ngừng tay.

Tiếng hét rền vang cả góc trời ai bấy đều nghe rõ.

Bốn vị phân cuộc chủ đang liều thân tử đấu với những người trong Cửu đại môn phái, nghe tiếng hét bỗng dừng tay.

Tô Bằng Hải nhìn vào bốn vị phân cuộc nói:

- Hãy tránh ra cho họ qua cầu.

Bốn vị phân cuộc chủ Thiên Long Bang ngỡ ngác, không hiểu vì đâu Tô Bằng Hải lại thay đổi chủ trương như vậy.

Trước đây, Tô Bằng Hải đã ra lệnh quyết không cho một người nào trong Cửu đại môn phái lọt qua khỏi cầu sắt kia mà.

Tuy bốn vị phân cuộc lòng hết sức hoang mang, nhưng không dám chất vấn gì cả, chỉ biết tuân theo lệnh của Tô Bằng Hải, nhường chỗ cho quần hùng qua.

Tô Bằng Hải lại chống gậy đi trước dẫn đường. Bốn vị phân cuộc và Xuyên Trung Tứ Xú đi sau chót hộ vệ.

Tô Bằng Hải chờ qua cầu sắt, mới xoay mình trở lại, dùng Long Đầu Trượng đánh vào một thanh cầu. Chiếc cầu bằng sắt, thế mà bị quẹo đi. Chiếc cầu treo không còn thẳng bằng nữa, lật qua một bên, trông rất dễ sợ.

Mọi người trong Cửu đại môn phái thất kinh, tập trung hàng ngàn con mắt nhìn chăm chú vào Tô Bằng Hải, không hiểu ông ta có dụng ý gì.

Tô Bằng Hải đôi mắt buồn buồn, nhìn qua mọi người một loạt rồi nói lớn:

- Lão phu có ý định đem quý vị chôn sống trong Đoạt Hồn Ải. Trong số đó có cả lão phu và bốn phân cuộc chủ Thiên Long Bang nữa. Chúng tôi chỉ có bao nhiêu người bắt tài mà đổi lấy sanh mạng tất cả cao thủ giang hồ thì đâu phải là đều không đáng giá.

Lão nói đến đấy, bỗng từ dưới hố sâu tiếng nổ ầm ầm, tiếng đá lăn rền rĩ như sấm, và cả cái thung lũng gọi là Đoạt Hồn Ải mà quần hùng giao tranh lúc nãy đều sụp xuống.

Tô Bằng Hải ngửa mặt lên trời cười hô hố. Tiếng cười của lão hoà với tiếng núi vỡ đá lăn nghe càng thêm ghê rợn.

Quần hùng trong Cửu đại môn phái đều biến sắc.

Thiên Hồng đại sư đưa tay lên ngực, niệm phật hiệu một tiếng rồi cất cao giọng nói:

- Tô Bang Chủ nếu quả có ý định như vậy thì cũng đã bỏ mất cơ hội rồi. Còn làm gì được nữa.

Tô Bằng Hải vẫn ngửa mặt lên trời cười mãi không thôi. Nụ cười không phải đắc ý mà là thất vọng.

Qua một lúc, ông ta nín bật, cất tiếng đáp lời Thiên Hồng Đại sư:

- Đúng vậy ! Lão phu đã chuẩn bị năm mồ này cho các người hàng cả mười năm nay rồi.

Nói đến đây, ông lại ngửa mặt nhìn lên trời, rồi lẩm bẩm như nói một mình:

“Công trình mười năm bị huỷ đi chỉ vì một ý niệm của ta trong giây phút. Ôi ! Là lòng làm sao ?”

Thần thái của lão lúc bấy giờ trông rất buồn thảm.

Thiên Hồng đại sư nói tiếp:

- Nếu đã làm được một thiện tâm thì sẽ thu được một hậu quả. Tại sao Tô Bằng Chủ lại hối tiếc ? Không nên tiếc một ác niệm, mà chỉ nên tiếc một thiện niệm khi không thể làm được.

Giọng nói từ bi của Thiên Hồng đại sư không làm cho Tô Bằng Hải để ý. Hình như ông ta đang đắn đo một việc gì trong lòng.

Qua một lúc lâu Tô Bằng Hải lại cất cao tiếng cười nói:

- Xin các vị đại nhân ban cho lão phu một phút im lặng, để lão phu trình bày một vài ý kiến.

Mỗi tiếng nói của Tô Bằng Hải lúc bấy giờ như mỗi tiếng chuông vang dội khắp núi rừng.

Quần hùng đứng bao quanh, ai bấy đều im phăng phắc.

Tô Bằng Hải nói lớn:

- Đời lão phu chưa bao giờ nghĩ đến thiện niệm. Thực vậy ! Đoạt Hồn Ải là nơi lão phu đã chuẩn bị trên mười năm để chôn sống các cao thủ giang hồ, chiếm địa vị độc tôn võ lâm. Tuy nhiên, giờ phút này lão phu thay đổi ý định chỉ vì trong quần hùng có một vị nữ lưu... Chính vị nữ lưu anh kiệt này đã làm cho lão phu thay bỏ ý định đó.

Nói đến đây, Tô Bằng Hải thở ra một hơi dài hỏi:

- Quý vị biết nữ lưu kia làm gì mà lão phu phải thay đổi dự định to tát như vậy không ?

Tuy hỏi, nhưng không chờ câu trả lời, Tô Bằng Hải tự giải đáp:

- Vị nữ lưu ấy tuy đã cắt đứt vạt áo ở ngực lão phu mà không xuống tay hạ sát. Lão phu tự xét thấy trọn đời ngang dọc giang hồ, lão phu không bằng một cử chỉ hào khí của một cô bé. Ôi ! Đáng tiếc ! Ôi hư danh !

Quần hùng nghe nói quay mặt nhìn vào ngực Tô Bằng Hải quả thấy có một đường kiếm rạch ngang dài hơn ba tấc. Lúc này vì cuộc giao tranh hỗn loạn, không ai thấy rõ, giờ đây mọi người mới nhìn tường tận.

Tô Bằng Hải trộn tròn mắt, quét qua một vòng xung quanh, rồi vung gậy Long Đầu Trượng lên trời nói:

-Nếu lúc này cô gái ấy đâm thêm vào một chút nữa thì lão phu không chết cũng bị thương rồi. Lão phu thật xấu hổ.

Hàng ngàn con mắt theo cây Long Đầu Trượng nhìn vào mặt Thanh Loan. Bấy giờ Mã Quân Vũ đã phục hồi công lực cầm kiếm đứng bên Thanh Loan.

Thật là một đôi ngọc nhân hiếm có. Trai thì đường đường anh tuấn, gái thì quốc sắc thiên hương, ai trông thấy cũng phải khen ngợi.

Tùng Mục đạo trưởng, chưởng môn phái ThanhThành khẽ tiếng nói với Thông Linh đạo trưởng:

-Cung hỉ ba vị lão huynh ! Phái Côn Luân có được hai đồ đệ thừa kế như vậy ngày sau tất trở thành một môn phái lành đạo cho Cửu đại môn phái giang hồ.

--- oOo ---